

РЕШЕНИЕ

№ 638

гр. София, 05.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 17-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на втори ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: РАДОСЛАВА Н. КАЧЕРИЛСКА

при участието на секретаря АНЕЛИЯ ИВ. ИВАНОВА
като разглежда докладваното от РАДОСЛАВА Н. КАЧЕРИЛСКА
Административно наказателно дело № 20221110202963 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 58д, т. 1 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на М. К. Г - М срещу Наказателно постановление (НП) № 21-4332-027400/17.01.2022 г. издадено от началник на сектор в отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което на жалбоподателя на основание чл. 53 от ЗАНН, вр. чл. 188, ал. 1 ЗДвП е наложено административно наказание- "глоба" в размер на 200 лева по чл. 179, ал.2, вр. ал. 1, т. 5 от ЗДвП, както и „глоба” в размер на 100 лева и „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 1 месец по чл. 175, ал.1, т. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), за нарушение на чл. 25, ал. 1 от ЗДвП и съответно чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП.

В подадената жалба се излагат съображения за отмяна на наложените с НП административни наказания. Излагат се доводи за липса на осъществено нарушение от водача на процесния автомобил Хонда, като жалбоподателката настоява, че не е управлявала автомобила, а от ОПП СДВР не е установено кой е бил водачът. Излагат се и доводи за съществени процесуални нарушения, свързани с липса на достатъчно ясно и конкретно описание на всяко от нарушенията, както и разминаването между описаното в АУАН и НП и нарушение на правилата на чл. 40, ал. 1 до 4 ЗАНН. Поради изложените съображения се претендира съдът да отмени изцяло обжалваното НП.

В съдебно заседание жалбоподателят М, редовно призована, не се явява лично, като в заседанието се явява нейният процесуален представител – адв. Г., който поддържа жалбата. В хода на съдебните прения адв. Г. моли за отмяна на НП, тъй като не е установено кой е

бил водачът на автомобила на жалбоподателката, като според свидетелят-очевидец водачът е бил мъж. Допълва, че в НП не е дадена точната правна квалификация на нарушенията, като не е уточнено във връзка с коя от хипотезите на съответния член е ангажирана отговорността на жалбоподателката. Претендира за присъждане на възнаграждение в минимален размер на основание чл. 38, ал. 2 ЗАНН.

Административнонаказващият орган – началник на сектор в отдел „Пътна полиция”, СДВР, редовно призован, не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени и гласни доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 30.11.2021 г. около 18:00 ч. неустановен мъж управлявал лек автомобил - марка „Хонда”, модел „CRV“ с рег. №, собственост на жалбоподателката М. Г., в района на гр. София, бул. Сливница, площад Сточна Гара. Автомобилът се движел от вътрешната страна на кръговото движение, но предприел маневра по отклоняване надясно към бул. Данаил Николаев. При това движение водачът не съобразил намиращият се от дясната му страна лек автомобил марка „Рено“ с рег. №, препречил му пътя, като минал пред него и предизвикал ПТП с него, като го ударил в предната лява част със своята дясна страна. Водачът не спрял на мястото и продължил движението си. Св. Ю С, който управлявал автомобила Рено единствено забелязал, че водачът на автомобила тип „СУВ“ е мъж на около 30 години и запомнил неговия регистрационен номер. След удара той тръгнал да преследва автомобила, използвал звуков и светлинен сигнал, но автомобилът Хонда не спрял. Св. С се отказал от преследването и сигнализирал на ОПП СДВР и се върнал на мястото на ПТП.

На мястото бил изпратен екип, включително и св. Р., който се запознал с щетите по автомобила Рено в областта на предната броня в ляво и левия фар, снел обяснения от св. С, съставил протокол за ПТП и скица, а свидетелят попълнил и декларация, в който посочил регистрационен номер на автомобила, който го ударил и описал механизма на ПТП и своите последващи действия.

След като служителите на ОПП СДВР установили по номера на автомобила неговия собственик, жалбоподателят М на 21.12.2021 г. се явила в ОПП СДВР и попълнила декларация, в която посочила, че тя не е управлявала автомобила на процесната дата и не е участвала в ПТП. Тя написала, че до 18:00 часа същия ден е била в детска градина, където е преподавала.

При така установените факти, въз основа на изготвената докладна записка, скицата, сведението от св. С, както и декларацията на жалбоподателя, на 21.12.2021 г. бил съставен АУАН от А С – младши автоконтрольор при ОПП-СДВР за нарушение на чл. 25, ал. 1 от ЗДвП, съответно чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП, вр. чл. 188, ал. 1 от ЗДвП. В АУАН изрично е посочено, че автомобилът Хонда е бил управляван от неизвестен водач, но не е посочено, че той е бил собственост на жалбоподателката и не е описано основанията за ангажирането на нейната отговорност освен отбелязването „водач – не представя“. В акта нарушението по чл. 123 ЗДвП е описано като „не остава на местопроезшествието и не уведомява органите на МВР“.

Актът бил съставен в присъствие на нарушителя и на един свидетел на съставянето на акта, което се установява от положените от тях подписи. Като първи свидетел в акта бил описан св. Ю С, но същият не присъствал при съставянето на акта, нито положил подпис в него. А на полето за подписа му било отбелязано, че същият е дал сведение по чл. 43, ал. 1 ЗАНН. Актът бил връчен на жалбоподателката, която го разписала и като възражение посочила, че не е участвала в ПТП. По-подробни възражения не са постъпили в срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН.

Въз основа на така издадения АУАН и при пълна идентичност на дадената на нарушенията правна квалификация, на 17.01.2022 г. било издадено атакуваното наказателно постановление от началник на сектор в отдел „Пътна полиция” при СДВР. В НП второто нарушение също било квалифицирано по чл. 123, ал. 1, т.3, б. „в“ ЗДвП и било описано, че не е останал на мястото на ПТП и не е уведомил органите на МВР, а в диспозитивната част на НП било описано като напускане на мястото на ПТП при наличие на разногласия относно обстоятелствата за ПТП, както и неуведомяване на службата за контрол.

Наказателното постановление е връчено на жалбоподателя на 07.02.2022 г. видно от отбелязването върху самото НП, като на 15.02.2022 г. в СРС е депозирана и жалбата срещу НП.

Приетата от съда фактическа обстановка по делото се установява от показанията на св. С и Л, както и от събраните по делото писмени доказателства, приобщени към доказателствения материал по реда на чл. 283 НПК, които съдът кредитира изцяло, тъй като същите са непротиворечиви в своята цялост и изясняват фактическата обстановка по начина, възприет от съда. От съставените докладна записка, скица, декларация и сведение от св. Стойчев се установяват времето и мястото на ПТП и щетите по неговия автомобил. От неговите показания се установява и какъв е механизма на деянието, както и данни за самоличността на водача на автомобила. Същият е бил очевидец и е последвал ударилia го автомобил, поради което и е имал по-добра възможност да възприеме и запамети и регистрационния му номер. Освен това, неговите показания относно щетите по автомобила му съответстват на показанията на св. Любомиров и отразеното в протокола за ПТП. Но и двамата свидетели заявяват, че виновният за ПТП водач веднага е напуснал произшествието и не е спирал, за да установи има ли щети от удара. В този смисъл не би могло да се приеме, че между двамата водачи е имало и разногласия относно механизма на ПТП.

Съдът се довери и на писмените доказателства, съставени от служителите на ОПП СДВР при посещението им на сигнала.

От жалбоподателката не се оспорва, че тя е собственик на автомобила, като същата не е предоставила данни в декларацията по чл. 188 ЗДвП да го е предала на друго лице. Именно поради това отговорността ѝ е ангажирана в качеството ѝ на собственик на автомобила съгласно чл. 188 ЗДвП и съдът е преценил, че не се налага събирането на доказателства къде се е намирала жалбоподателката в момента на ПТП. В НП не се твърди тя да е управлявала автомобила, а и св. Стойчев сочи, че той е управляван от мъж на около

30 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата срещу наказателното постановление е подадена в установения в чл. 59, ал.2 от ЗАНН срок, от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на проверка, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество същата е основателна.

Съгласно разпоредбите на ЗАНН, в това производство районният съд следва да провери законността на обжалваното НП, т.е. дали правилно е приложен както процесуалния, така и материалния закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – арг. от чл. 314, ал.1 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН. В изпълнение на това си правомощие съдът служебно констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентните за това административни органи, в предвидените в ЗАНН давностни срокове, но при допуснати нарушения на процесуалните правила.

Следва да се отбележи, че процесният АУАН и обжалваното наказателно постановление са издадени от материално компетентни лица по смисъла на закона. Съгласно т.1.3 на Заповед № 81213-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, лицата, заемащи длъжност „младши автоконтрольор“ в ОПП-СДВР имат право да издават фишове и да съставят АУАН, а съгласно т. 3.6 наказателни постановления могат да бъдат издавани от началника на сектор в отдел „Пътна полиция“ в СДВР. В този смисъл актосъставителят и наказващия орган са материално компетентни да установят нарушенията и да наложат за тях административни наказания.

Съдът намира, че поради допуснатото съществено процесуално нарушение при съставяне на АУАН следва изцяло да бъде отменено НП.

Съдът намира, че в случая актосъставителят неправилно е съставил акта в присъствие само на един свидетел, който не е очевиден на деянието и не е присъствал при установяване на нарушенията. Независимо от обстоятелството, че в акта е вписано името на очевидеца на деянието св. С, същият не е присъствал при съставянето на акта в сградата на ОПП СДВР и не се е подписал на акта. Следователно съдът прие, че актът е съставен в присъствието само на един свидетел, което е допустимо единствено в случаите по чл. 40, ал. 3 ЗАНН, когато единственият свидетел е очевиден или е присъствал при установяване на нарушението. Не е налице и хипотезата на чл. 40, ал. 4 от ЗАНН, доколкото значителна част от приложените документи, доказващи нарушението, нямат официален характер /декларациите от св. С и жалбоподателката/. В тези два документа се съдържат основните информационни източници, установяващи фактическата обстановка и преди всички поведението на виновния водач и механизма на деянието, поради което не би могло да се приеме, че актът е съставен въз основа на официални документи. Предвиденото в закона ограничение на правилото на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН, не следва да се тълкува разширително. Именно поради отсъствието на предпоставките на чл. 40, ал. 3 и ал. 4 от ЗАНН, съдът прие, че съставянето

на акта в отсъствие на двама свидетели представлява съществено процесуално нарушение и е самостоятелно основание за отмяна на НП, тъй като е опорочило цялото производство.

Допълнително нарушение е допуснато и с оглед липсата на словесно описание на вмененото във вина на жалбоподателката поведение. В случая отговорността ѝ е ангажирана на основание чл. 188 ЗДвП като собственик на автомобила, който не е посочил лицето, което го е управлявало. Но това не е намерило словесно изражение в АУАН или НП, където единствено е посочено законовото основание и е описано поведението на водача на автомобила. Това води до неяснота на повдигнатото срещу жалбоподателката административнонаказателно обвинение и е допълнително основание за отмяна на НП.

Но освен това съдът намира, че за пълнота следва да изложи аргументи и по отношение на конкретните вменени на жалбоподателя нарушения.

Съгласно **чл. 25, ал. 1 ЗДвП**, „Водач на пътно превозно средство, който ще предприеме каквато и да е маневра, като например ... да се отклони надясно или наляво по платното за движение, в частност за да премине в друга пътна лента, ... преди да започне маневрата, трябва да се убеди, че няма да създаде опасност за участниците в движението, които се движат след него, преди него или минават покрай него, и да извърши маневрата, като се съобразява с тяхното положение, посока и скорост на движение.“

От писмените и гласните доказателства по делото несъмнено се установява, че водачът на автомобила Хонда е предприел маневра по отклонение надясно и частично навлизане в съседната дясна пътна лента при предприетия завой от площад Сточна гара към бул. Д. Николаев. Но той е сторил това, без да се убеди, че с това няма да създаде опасност за движението, като е следвало да пропусне движещият се попътен лек автомобил рено в тази пътна лента. Като е предприел маневрата, без да съобрази, че по този начин отнема предимството на движещият се в дясната пътна лента автомобил и че ще застраши безопасността на минаващия покрай него автомобил, водачът на автомобила Хонда е нарушил правилата за движение по пътищата, с което е станал причина за реализираното ПТП.

Чл. 179, ал. 1, т. 5 от ЗДвП предвижда административно наказание за водач, който не спази предписанието на пътните знаци и правилата за предимство, за заобикаляне и други, с което създаде непосредствена опасност за движението. Но в конкретния случай тази опасност е реализирана и поведението на водача се намира в пряка причинно-следствена връзка с настъпилото ПТП. С оглед настъпилите по-тежки общественоопасни последици, правилно деянието е квалифицирано по ал. 2 на чл. 179 ЗДвП. Тази разпоредба предвижда санкция от 100 до 200 лева за водач, който причини ПТП вследствие на допуснато нарушение по ал. 1 на същия текст.

В случая поради посочените процесуални недостатъци обаче, неправилно е ангажирана отговорността на жалбоподателката за това нарушение.

Допуснато е съществено нарушение на процесуалните правила и материалния закон и при ангажиране на отговорността на водача за второто нарушение. Съгласно разпоредбата

на чл. 123, ал.1, т.1 от ЗДвП, водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен без да създава опасност за движението по пътя, да спре, за да установи какви са последиците от произшествието. А съгласно разпоредбата на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП, водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, при което са причинени само имуществени вреди е длъжен, когато между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, да не напуска местопроизшествието, да уведоми съответната служба за контрол на МВР и да изпълни дадените му указания.

В §6, т.30 от ДР на ЗДвП е посочено легално определение за пътнотранспортно произшествие: „събитие, възникнало в процеса на движението на пътно превозно средство и предизвикало нараняване или смърт на хора, повреда на пътно превозно средство, път, пътно съоръжение, товар или други материални щети“. В случая се твърди да са причинени щети по предната броня на автомобила Рено, доколкото законът не изисква вредите да са значителни или да увреждат конструкцията на автомобила. Следователно, нарушението по чл. 123, ал. 1 ЗДвП се явява производно от допуснатото нарушение на други правила за движение, довело до реализиране на ПТП.

Съгласно санкционната разпоредба на чл. 175, ал.1, т.5 ЗДвП за извършено нарушение по 123, ал.1, т.1 ЗДвП законодателят е предвидил налагането на две кумулативни наказания – „глоба“ в размер от 50 до 200 лева и „лишаване от правото да управлява МПС“ за срок от 1 до 6 месеца.

Наказващият орган е санкционирал жалбоподателя за това, че водачът на автомобила Хонда като участник в ПТП е напуснал мястото на ПТП без да уведоми органите на МВР за това /според описанието на нарушението в НП от фактическа страна/, което обаче сочи на квалификация по чл. 123, ал.1, т. 1 ЗДвП. А съгласно диспозитива на НП, нарушението е по чл. 123, ал.1, т. 3, б. „в“ ЗДвП и е свързано с напускане на ПТП след разногласия относно обстоятелствата при него. Но тази хипотеза би била налице при разногласия относно обстоятелствата при ПТП, а за да са налице такива очевидно е необходимо водачите да спрат и да разговарят за ПТП, като всеки има различно мнение относно механизма или вината за ПТП. Но от приетата фактическа обстановка по-горе е видно, че водачът на автомобила Хонда изобщо не е спрял и не е разговарял със св. Стойчев, за да се достигне до разногласия между двамата. Следователно, не са налице предпоставки за ангажиране на отговорността на жалбоподателката за това нарушение като собственик на автомобила.

Поради изложеното, наказателното постановление следва да бъде отменено в цялост поради допуснати съществени процесуални нарушения, които са ограничили правото на защита на санкционираното лице, на основание чл. 63, ал. 3, т. 1 и 2 ЗАНН.

С оглед изхода на делото и отмяна на НП, се явява допустима и претенцията на жалбоподателката за присъждане на разноските за адвокатска защита съгласно чл. 63д от ЗАНН. От процесуалния представител на жалбоподателката е отправено искане за присъждане на разноски за адвокатска защита на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, което съдът намира за основателно. Съгласно чл. 38, ал. 2 ЗА при безплатно

предоставяне на защита, разноси се дължат на адвоката, който е осъществявал защитата бесплатно. А в чл. 38, ал. 1, т. 3 от същия закон са изброени и предпоставките за осъществяване на безплатна защита, като в договора между жалбоподателката и адв. Г. е посочено, че клиентът е близък на адвоката. Съгласно константната практика на ВКС, за присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2 ЗА е достатъчно по делото да е представен договор за правна защита и съдействие, в който да е посочено, че упълномощеният адвокат оказва безплатна правна помощ на някое от основанията по т. 1, 2 или 3 на чл. 38, ал. 1 ЗА, като не е необходимо страната да установява и да доказва съответното основание за предоставяне на безплатна правна помощ. В този смисъл са и Определение № 521/06.11.2018 г. по ч.г.д. № 3956/18 г., IV ГО; Определение № 118/15.03.2021 г. по ч.т.д. № 1469/20, I ТО; Определение № 97/12.02.2021 г. по ч.т.д. № 2895/19, II ТО и др. Следователно, СДВР следва да бъде осъдена да заплати директно на адв. Г. минималното адвокатско възнаграждение съгласно чл.8, ал.1, вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно в размер на 400 лева.

Воден от горното на основание чл. 63, ал.2, т. 1, вр. ал. 3 и чл. 63д от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло **Наказателно постановление** № 21-4332-027400/17.01.2022 г. издадено от началник на сектор в отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което на жалбоподателя М. К. Г – М на основание чл. 53 от ЗАНН, вр. чл. 188, ал. 1 ЗДвП е наложено административно наказание- "глоба" в размер на 200 лева по чл. 179, ал.2, вр. ал. 1, т. 5 от ЗДвП, както и „глоба” в размер на 100 лева и „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 1 месец по чл. 175, ал.1, т. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), за нарушение на чл. 25, ал. 1 от ЗДвП и съответно чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП.

ОСЪЖДА СДВР да ЗАПЛАТИ на адв. К. Д. Г. с ЕГН *** сумата от 400.00 /четиристотин/ лева** представляваща адвокатско възнаграждение за оказана защита по чл. 38, ал. 2 Закона за адвокатурата.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд -София град, в 14-дневен срок от получаване на съобщение, че решението е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____